

[Pürschel.]

kan sige, at enhver Strafreaktion mod dem egentlig fra deres individuelle Synspunkt set er fuldkommen overflødig. Jeg har i min Praksis ikke een, men flere Gange staaet over for en Barnemorderske, med Hensyn til hvem jeg følte mig fuldkommen overbevist om, at selv om man slap hende løs med det samme, vilde hun aldrig nogen Sinde gøre sig skyldig i en Forbrydelse af den Art, og der vilde det vidt drevne Individualiseringssynspunkt altsaa i Virkeligheden føre til, at man skulde sige: ingen Straf, hun har i og for sig gennem den Rædsel, hun har oplevet, faaet tilstrækkeligt. Men dette Synspunkt kan ikke gennemføres for Samfundets strafferetlige Reaktion over for Forbrydelser, og derfor er det urigtigt at betone det saa stærkt, som man ofte gør det i den moderne Litteratur; ikke mindst amerikanske Forfattere har jo svælgget i Skildringen af, hvor unyttig denne Straffuldbrydelse i Virkeligheden er over for dette eller hint Individ — en meget letkøbt Holdning over for det meget vanskelige Problem, der hedder Samfundets Strafreaktion over for Overtrædelser af Samfundets Love.

Men den Sag, vi her taler om, vakte Opmærksomhed ved den Løsladelse, der fandt Sted, og vakte, for at citere Justitsministeren, Forargelse over hele Landet. Jeg gaar ud fra og forudsætter her, at Ministerens Ord er rigtigt gengivet i Dagspressen. Det er „Berlingske Tidende“s Referat, jeg benytter mig af, og er Referatet ikke rigtigt, maa jeg naturligvis finde mig i, at Ministeren senere berigtiger det, men over for Offentligheden staar Referatet jo indtil nu uimodsagt, og jeg mener mig derfor berettiget til at bygge derpaa. Jeg havde i øvrigt det Indtryk, som jeg undertiden har af den højtærede Justitsminister, at han var ude for at plukke Laurbær, og jeg mindedes som saa ofte før den gamle, simple Vise, der siger: Hvor kan man plukke Roser, hvor ingen Roser gror? Og jeg kan sige den højtærede Justitsminister, at denne vemodige Sætning med dens rige Livserfaring, den gælder ogsaa for Laurbær: Man kan heller ikke plukke Laurbær, hvor ingen Laurbær gror!

Disse Folk blev løsladt den 10. December. Først den 19. træder Justitsministeren i Aktion over for Offentligheden, sammenkalder Pressen og siger, at Politimesteren snart vil faa Anledning til at kræve Afgørelsen appelleret og faa den indstævnet for det rette Forum. Dette var jo en beklagelig Misforstaaelse fra den højtærede

Ministers Side, for Rigsadvokaten paalagde i sin Skrivelse ikke Politimesteren at gøre noget saadant; han paalagde ham at gennemføre Sagen med størst mulig Hurtighed og efter Domsafsigelsen at nedlægge Paastand paa Fængsling. Men han paalagde ham netop ikke det, som Ministeren sagde til Offentligheden, at Rigsadvokaten vilde paalægge Politimesteren, nemlig at søge selve dette Løsladelsesdekret omgjort, og det var efter min Mening klogt af Rigsadvokaten, at han ikke paalagde ham det, og det var meget klogt af Politimesteren, at han ikke søgte denne Sag indanket for Landsretten. Politimesteren svarede, at han ansaa det for hensigtsløst at appellere Dommer Riis's Løsladelseskendelse til Landsretten, fordi Kendelsen i Henhold til Loven var rigtig, og Dommer saavel som Politimester maa rette sig efter Loven. Ja, det er netop det, der er Sagen, og det er det, der gør Ministerens Henvendelse til Offentligheden saa overmaade utiltalende. Thi dette, at desavouere Embedsmænd, det er i al Almindelighed en Ting, som en Minister skal være varsom med, og det gælder i ganske særlig Grad, naar Embedsmanden i Virkeligheden har handlet efter Loven og i nøje Overensstemmelse med Lovens Aand, og naar, i dette Tilfælde, til og med denne Aand i første Række er præget af det Parti, som den højtærede Justitsminister tilhører.

Der staar jo i Retsplejelovens § 780, at „Fængsling kan *kun* besluttes“ — det er Paragraffens første Ord —, og allerede deri ligger en stærk Begrænsning, og det er ogsaa Meningen, det er historisk Meningen med disse Lovbestemmelser her, at de skal begrænse Fængslingen til det mindst mulige; ingen, der kender Retsplejelovens Historie, vil være i Tvivl herom, og en af de kraftigste Løftestænger for Retsplejereformen var jo netop den Misbrug af Fængsling, der i gamle Dage havde fundet Sted. Saa staar der først nogle Bestemmelser om Omstrejfer, der ikke har Hensyn til det foreliggende Tilfælde, og som vi kan se bort fra, og dernæst: naar der paa Grund af Sagens Beskaffenhed eller den Sigtedes Forhold er Føje til at antage, at han vil unddrage sig Ansvar ved at flygte eller skjule sig, eller at han vil udeblive fra Domsforhandling, hvortil han er indkaldt, eller hvis der er særlig Grund til at frygte for, at han vil gentage Forbrydelsen — dette sidste var der jo ikke nogen Grund til at formode —, eller at han vil modvirke Undersøgelsen —, dette var umuligt, fordi Undersøgelsen var afsluttet.

Altsaa, der kunde kun være Tale om den første af disse Bestemmelser, at man kunde